Σήμερα εκκινεί το 62ο Δ.Ρ.Α. Η τελετή της εκκίνησης έγινε χθες, αλλά το αγωνιστικό κομμάτι ξεκινά σήμερα.
Το παρελθόν του, λίγο πολύ, είναι γνωστό. Σε μια χώ ρα που δεν είχε, ούτε επέπρωτο να αποκτήσει αυτοκινητοβιομηχανία, τέσσερα μόλις χρόνια μετά το πέρας ενός αιματηρότατης Εμφύλιας σύρραξης, διοργανώ νεται για πρώ τη φορά το ράλυ «Ακρόπολις».

Σε μια χώρα που κυκλοφορούσαν λίγες μόνον χιλιάδες ιδιωτικής χρήσεως αυτοκίνητα. Τρία χρόνια αργότερα έγινε διεθνές. Την δεκαετία του '60 ήταν κομμάτι του Ευρωπαϊκού πρωταθλήματος και ο πιο σκληρός αγώνας του, ενώ από την δεκαετία του '70 προσμετρούσε στο νεοσυσταθέν παγκόσμιο πρωτάθλημα.

Ο Roger Clark, με τον Jimmy Porter κατεβαίνουν την Τσούκα στο ΙΣΤ' ('68). Λασπωμένος αγώ νας που έγινε ακόμα πιο σφικτός. Το βρετανικό πλήρωμα έφερε πρώ το στη Διον. Αρεοπαγίτου το λευκό δεξιοτίμονο twin cam μπροστά από τις 911 των S. Zasada και P. Toivonen.Ήταν τόσο η δεύτερη νίκη του μπλε οβάλ στον ελληνικό αγώ να όσο και η δεύτερη νίκη πληρώ ματος από την γηραιά Αλβιώ να.

Τι ιστορία επιτυχίας! Η άνοδός του στο διεθνές αγωνιστικό στερέωμα ήταν μετεωρική μα αναμενόμενη και επιπροσθέτως δίκαιη. Ήταν ο ίδιος ο τόπος που έβαζε το πλαίσιο. Το γαλάζιο της θάλασσας στο φόντο, η αγριάδα των ορεινών συγκροτημάτων, η γαλήνη των χωριών, τα πυκνά του δάση.

Ήταν πάνω απ' όλα οι άνθρωποι και η άδολη ελληνική φιλοξενία. Το τραπεζάκι στην άκρη του δρόμου με τον μεζέ, ο παππάς, η γιαγιάκα η μαυροφορομένη. Ήταν ακόμα και ο χωροφύλαξ που μπορεί να κυνηγούσε τους αντιφρονούντες, αλλά θα ήταν στημένος όλο το βράδυ σε μια διασταύρωση στο Βέρμιο, όρθιος, να δείχνει το δρόμο.
Αυτά τότε, κι όπως όλοι καταλαβαίνουμε, τα πάντα ρεί.

Ο κόσμος άλλαζε, η Ελλάδα άλλαζε, κέρδιζε πράγματα, έχανε ταυτότητα. Όπως και το Δ.Ρ.Α. Κέρδιζε δημοσιότητα, έχανε τον εαυτό του. Από γεγονός έγινε προϊόν. Έχασε την Ακρόπολη, έχασε το μήκος του, λησμόνησε την περιπέτειά του, γύρισε την πλάτη τα νυχτέρια του.
Αντιλαμβάνομαι ότι όποιος, με οποιαδήποτε ιδιότητα (αγωνιζόμενος, θεατής, οργανωτής, φωτογράφος), δεν έχει αντικρίσει το χάραμα στο Ελληνικό ή την Συκαμινέα, δεν έχει νιώσει την μέρα να σβήνει στο τελευταίο της φως, στην Μακρυράχη ή στην Αλυκή, θα δυσκολευτεί να καταλάβει.

Απολύτως Ακροπολική εικόνα. Στο φόντο εκκλησάκι, φως εκτυφλωτικό, σκόνη, και το Cooper των Στ. Ζαλμά – Γ. Δεμερτζή κατεβαίνει γλιστρώ ντας πάνω στο άσπρο χώ μα με τα πρόσθετα φωτιστικά Lucas καλυμμένα για το φόβο των πετρώ ν.

Ήταν ο τελευταίος τερματισμός του Έλληνα Cooperman με Mini. Ήταν το ΙΖ' Δ.Ρ.Α., ο τελευταίος αγώ νας της δεκαετίας του '60.

Το ότι υποβιβάστηκε στο Ευρωπαϊκό δεν είναι πλήγμα. Είναι αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης που πλήττει βάναυσα τον τόπο τα τελευταία έξι χρόνια. Και πιο παγκόσμιο; Αυτό με τις φουσκωτές αψίδες, τα service park, τα πλαστικά κομφετί, τις κάμερες και τα μικρόφωνα πανταχού παρόντα; Τέλος πάντων.

Όπως και νάχει, παραμένει το πιο σημαντικό και παραδοσιακό γεγονός του μηχανοκίνητου αθλητισμού στην Βαλκανική. Φέτος θα είναι η δεύτερη χρονιά που η ευθύνη της οργάνωσης βαρύνει την νεοσύστατη Ομοσπονδία και την ακόμα πιο φρέσκια διοίκησή της. Εφ' όσον τα κατάφερε πέρσι με τόση πίεση, είναι απίθανο να μην τα καταφέρει φέτος.

Έγινε και λόγος για τις 82 συνολικά, συμμετοχές, για τα 12 αυτοκίνητα προδιαγραφών R5 και τις διεθνείς συμμετοχές, που «αγγίζουν τις 29, αριθμός διπλάσιος του περυσινού, την ίδια ώρα που στα χώματα της Στερεάς Ελλάδας θα βρεθούν όλοι οι πρωταγωνιστές του θεσμού» όπως μαρτυρά και το δελτίο Τύπου. Επίσης, άλλα 47 ημεδαπά πληρώματα θα βρεθούν στη ράμπα της αφετηρίας, με τα 4 από αυτά να εκκινούν μόνο την πρώτη ημέρα, τα 10 μόνο τη δεύτερη, και τα 33 και στα δύο σκέλη διεκδικώντας το καλύτερο για το Πανελλήνιο πρωτάθλημα.

Στο 24ο Δ.Ρ.Α. ('77), ο Τζώ νυς ήταν 63 ετώ ν. Στην εικόνα ανεβαίνει τον εφιαλτικά σκληρό Πρόδρομο με την Ascona της ομάδας 4 και τον Χάρη Καλτσούνη δεξί κάθισμα. Τέσσερις μέρες αργότερα θα επέστρεφαν στην Ακρόπολη, χάνοντας την 8η θέση για 14 δευτερόλεπτα από το Avenger των Κ. Κυπριανού – Α. Λογγινού

Αναμφίβολα αισιόδοξα νούμερα, αν και η σύγκριση με τον πέρσι, πριμοδοτεί κάπως τον φετινό αγώνα, αφού το '15 ήταν ο προτελευταίος αγώνας του θεσμού. Πρέπει να βοήθησε ως προς τούτο και η επιστροφή του στη Ρούμελη, εκεί που πολλοί θεωρούν ότι είναι το σπίτι του. Σε καθαρά ραλίστικους όρους είναι σαφώς καλύτερα εκεί. Δεν περιθωριοποιώ την Πελοπόννησο, μακάρι να μπορούσε να φτάσει και εκεί, αλλά από τη στιγμή που είναι τόσο περιορισμένης έκτασης πια, και αφού έχει απομακρυνθεί μια δεκαετία από την κεντρική Ελλάδα, και καθώς τον στηρίζουν οι τοπικές αρχές, ήταν η σωστή λύση.

Με την ιδέα ότι ήμαστε παρατηρητές και όχι μέτοχοι μιας παράξενης εποχής, ας δώσουμε ευχές για μια πετυχημένη οργάνωση, για έναν όμορφο αγώνα και για ανταγωνιστικά ελληνικά πληρώματα. Το γεγονός ότι σε κάποιους δεν ταιριάζει το σήμερα δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να ευχηθούν τα καλύτερα. Ας μην ξεχνάμε πως η καλύτερη προίκα είναι η μνήμη.